Gniew Boży wobec Izraela na pustyni

Ostrzegawcze przesłanie dla Chrześcijan

Jak przysiągłem w gniewie moim: Nie wejdą do mego odpocznienia – Hebr. 4:3.

Pytanie, które możemy chcieć sobie zadać jako Chrześcijanie żyjący w Wieku Ewangelii, jest następujące: czy prawdziwie wykonujemy wolę Bożą? czy reagujemy na sytuacje tak, jak czynili to Izraelici podczas trwania Wieku Żydowskiego?

Podstawowe wersety dla naszych rozważań to 4 Moj. 14:21-33 i Hebr. 4:1-3. Przyjrzymy się najpierw kwestii kiedy i gdzie Bóg wyjawił niezmienne postanowienie dla ziemi: „Potem nastanie koniec, gdy odda władzę królewską Bogu Ojcu, gdy zniszczy wszelką zwierzchność oraz wszelką władzę i moc. Bo On musi królować, dopóki nie położy wszystkich nieprzyjaciół pod stopy swoje. A jako ostatni wróg zniszczona będzie śmierć. Wszystko bowiem poddał pod stopy jego. Gdy zaś mówi, że wszystko zostało poddane, rozumie się, że oprócz tego, który mu wszystko poddał. A gdy mu wszystko zostanie poddane, wtedy też i sam Syn będzie poddany temu, który mu poddał wszystko, aby Bóg był wszystkim we wszystkim” (1 Kor. 15:24-28).

„Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, (...) oznajmiwszy nam według upodobania swego, którym go uprzednio obdarzył, tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim. (...). Aby okazać w przyszłych wiekach nadzwyczajne bogactwo łaski swojej w dobroci wobec nas w Chrystusie Jezusie. (...). Według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Efez. 1:3,9-10; 2:7; 3:11).

Plan Boży zostanie zrealizowany. Czytając: „(...) pełna jest cała ziemia chwały Pana” (4 Moj. 14:21) wydaje się, że opis ten nie wypełnił się obecnie, ale wypełni się w Wieku Tysiąclecia, podczas panowania naszego Pana i Zbawcy, Jezusa Chrystusa. W 4 Moj. 14:22-33 zostały dokładnie opisane wydarzenia buntu narodu wybranego przeciwko Bogu, nawet po tym jak doświadczyli Jego mocy. Bóg objawił swoją chwałę poprzez wiele cudów dokonanych zarówno w Egipcie, jak i na pustyni.

W 4 Moj. 14:22 napisane zostało, że Izraelici buntowali się przeciwko Bogu dziesięć razy. Mogło to mieć miejsce w poniżej wymienionych przypadkach.

1. Szemrając i oskarżając Boga o to, że zwiódł ich i umyślnie wprowadził w pułapkę, żeby Egipcjanie mogli ich zabić (2 Moj. 14:11,12).
2. Biadając w Mara z powodu braku wody do picia (2 Moj. 15:23-26).
3. Wołając o mięso i chleb przed przybyciem do Synaju (2 Moj. 16:1-18).
4. Okazując świadome nieposłuszeństwo polegające na pozostawieniu manny do rana (2 Moj. 16:19-22).
5. Szemrając o wodę w Refidim (2 Moj. 17:1-7).
6. Wykonując złotego cielca i powracając do bałwochwalstwa (2 Moj. 32).
7. Biadając w Taber (4 Moj. 11:1-3).
8. Ponownie wołając o mięso (4 Moj. 11:4-35).
9. Okazując brak wiary i zaufania do Boga i Jego słów; prośba o wysłanie szpiegów, jak gdyby wątpili w Boże zapewnienie (4 Moj. 13:1-25 i 3 Moj. 1:20-25).
10. Buntując się w Kadesz (4 Moj. od 13:26 do 14:37 i 3 Moj. 1:26-46).

Karą była śmierć na pustyni wszystkich osób powyżej dwudziestego szóstego roku życia (4 Moj. 14:29-35). Wszyscy poniżej dwudziestu lat, o których ci pierwsi bali się, iż staną się łupem wrogów, mieli wejść do Ziemi Obiecanej. To świadczy o tym, że obawy ludzkie są nieuzasadnione. Kiedy Bóg przemawia, sprawiedliwi nie muszą się obawiać.

Bóg jest większy ponad wszystko i zawsze dotrzymuje słowa.

Apostoł naucza: „Gdy tedy obietnica wejścia do odpocznienia jego jest jeszcze ważna, miejmy się na baczności, aby się nie okazało, że ktoś z was pozostał w tyle. I nam bowiem była zwiastowana dobra nowina, jak i tamtym; lecz tamtym słowo usłyszane nie przydało się na nic, gdyż nie zostało powiązane z wiarą tych, którzy je słyszeli. Albowiem do odpocznienia wchodzimy my, którzy uwierzyliśmy, zgodnie z tym, jak powiedział: Jak przysiągłem w gniewie moim: Nie wejdą do mego odpocznienia, chociaż dzieła jego od założenia świata były dokonane” (Hebr. 4:1-3).

Odniesieniem do wersetu 1 powinien być zapis Rzym. 11:11, 17-21: „(...) Czy się potknęli [cielesny Izrael] , aby upaść? (...). Jeśli zaś niektóre z gałęzi zostały odłamane, a ty, będąc gałązką z dzikiego drzewa oliwnego, zostałeś na ich miejsce wszczepiony i stałeś się uczestnikiem korzenia i tłuszczu oliwnego, (...) wzbijaj się w pychę, ale się strzeż. Jeśli bowiem Bóg nie oszczędził gałęzi naturalnych, nie oszczędzi też ciebie (Gal.

3:7-14).

Dodatkowo, odniesieniem do wersetów 2 i 3 powinien być fragment Rzym. 3:1-31; 4:1-25; 5:1-11 i Efez. 2:8-9: „Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar; nie z uczynków, aby się kto nie chlubił.” Mamy żyć według wiary, a nie Zakonu – reguł i zasad.

Przed nastaniem Wieku Ewangelii, naród Żydowski prowadzony był przez proroków, kapłanów i królów, w różnych momentach swej historii doświadczył wielu cudów. Mimo tego buntowali się przeciwko Bogu.

Dzisiaj, poświęceni Chrześcijanie którzy dostąpili przywileju działania Ducha Świętego, mogą również zwrócić się przeciwko Bogu, chyba że pozostaną pod Jego kierownictwem i będą się trzymać najdalej od świata jak to tylko możliwe. Należy pamiętać o nauce zapisanej przez ewangelistę Mateusza: „Nie troszczcie się więc o dzień jutrzejszy, gdyż dzień jutrzejszy będzie miał własne troski. Dosyć ma dzień swego utrapienia” (Mat. 6:34). Żyjąc dniem dzisiejszym dużo łatwiej będzie nam poznać i wykonywać wolę Bożą.

Jako Chrześcijanie, zawsze musimy przedkładać wolę Bożą ponad wszystko. Powinniśmy również traktować innych z miłością i szacunkiem (bez względu na to, jak sami jesteśmy traktowani) oraz naprawiać to, co uczyniliśmy złego lub niewłaściwego przeciwko innym. Wreszcie, przy każdej nadarzającej się sposobności, powinniśmy działać na rzecz woli Ojca Niebieskiego.

Zapis 1 Kor. rozdział 13 przypomina nam o tym, jak ważna jest miłość i przebaczenie: „Miłość jest cierpliwa, miłość jest dobrotliwa, (…), nie szuka swego, nie unosi się, nie myśli nic złego, (…). Teraz bowiem widzimy jakby przez zwierciadło i niby w zagadce, ale wówczas twarzą w twarz. Teraz poznanie moje jest cząstkowe, ale wówczas poznam tak, jak jestem poznany.”

Bill Carey